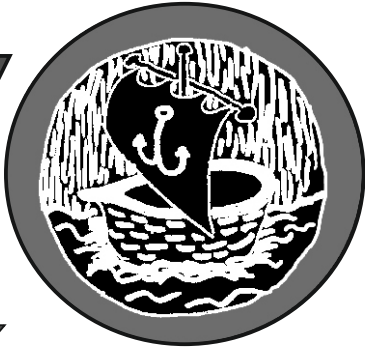

ŽIVO

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Zahájení
kanonizačního
procesu

Josef
Adámek

Živo(t)
v kostele

Zachránce,
Bůh náš se zrodil

Mami, dívej!

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Petr Grůza, Kája
Krejčí, Tereza Pospíšilová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

100ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Duchovní hudba
Ó pravdo
- 3 Vánoce 2021
Zahájení kanonizačního řízení
- 4 Změna rozpisu pro úklid kostela
Přečtěte si - Gedeón
Na Nový rok - Anselm Grün
Zachránce, Bůh náš se zrodil
- 5 Střípky z duchovních cvičení 2020
Očeho pohádka
Bože, můj otče a má matka
- 6 Živo(t) v kostele
- 7 Mami, dívej!
Proměny dětství – škola každodennosti
- 8 Svědectví života - Josef Adámek

Slovo redaktorů

Milí farníci,

v roce rodiny vám přinášíme vánoční číslo s posledním z témat z rodinné trilogie – dětství. Přejeme vám, ať nejen o Vánocích vnímáte dětskýma očima úžasné dárky, které nám náš nebeský tatínek připravuje

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat na Popeleční středu a jehož tématem bude „změna“. Uzávěrka bude **6. 2. 2022**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo - Dětství jako největší síla

Milí farníci,

anděl zvěstuje pastýřům radostnou zvěst: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ Mocný Mesiáš se rodí jako křehké, bezbranné dítě? Sám Bůh jako křehké dítě? Mnozí nad tím nijak nepřemýšleli – vždyť on vyroste a stane se silným mužem, vojevůdcem, který nás vysvobodí od nadvlády. Jenže Ježíš se nestává žádným svalovcem, nevybízí k boji, a aby toho nebylo dost, dává za vzor děti: „Nebudete-li jako děti, jistě nevejdete do Božího království.“ Co má tohle znamenat?

Většina lidí ráda vzpomíná na své dětství – to bezstarostné období, kdy neměli zodpovědnost, o vše se starali rodiče, mohli si hrát... Ano, s tím, jak rosteme, je zdravé přebírat stále více zodpovědnost za různé oblasti našeho života a v dospělosti převzít zodpovědnost i za životy svých dětí nebo jiných lidí či za různé projekty. Tím roste i naše sebevědomí, samostatnost a to je jistě dobře. Otázkou je, kdy se nám může stát, že jsme tak „samostatní“, že je nám zatěžko někoho poslouchat, vše chceme mít pod kontrolou a „po našem“. Možná můžeme postupně ztrácet důvěru k ostatním a vše děláme raději sami nebo to minimálně kontrolujeme, aby to bylo uděláno tak, jak to považujeme za správné. Tak se možná do našeho života vkrádá vedle pocitu užitečnosti i pocit, že vše leží na nás, nikdo nás pořádně nepodpoří, může růst pocit frustrace a osamělosti. Ano, Ježíš vybízí k důvěře v nebeského Otce – věřit, že On se postará... „Neboj se, opři se... Neber se tak vážně... Nemusíš zachraňovat celý svět, od toho tu je někdo jiný...“ Dětská důvěra, která bezmezně věří svým rodičům... A tomu pohledu plnému důvěry skoro nejde odolat... Rodič chce pro své dítě udělat maximum. A dítě se díky „rodičům v zádech“ dokáže pustit do věcí, na které by si samo nikdy netroufalo... Prostě do toho zkusí dát maximum, a kdyby to nevyšlo, rodiče ho vždy zachytí... Nějak to vyřeší – ano, nějaká odřenina z toho někdy je, ale vždy existuje cesta dál... Umět být tedy silným, ale také slabým, umět vyhrávat, ale i prohrávat, umět si vědět rady i být bezradný, umět být zodpovědný, ale zároveň bezstarostný – prostě důvěřující s nadějí, že se Bůh vždy nejen postará, ale hlavně že mne miluje, záleží mu na mně, jsem pro Něj cenný a nikdy mne neopustí.

P. Josef Kentenich často zdůrazňoval, že nemůže být dobrým otcem ten, kdo není zároveň dítětem před Bohem. Jen ten, kdo se pevně a s důvěrou opírá a cítí se pevně držen, může být pro druhé pevnou oporou. Jen s takovou oporou se člověk dokáže odvážit velikých věcí a přitom si zachovat citlivé a pokojné srdce. Být pevný a zároveň něžný.

Jak blízké to najednou je – Bůh se stává křehkým dítětem, Mesiáš, se ukrývá v náručí Marie, nechává se chránit Josefem. Mesiáš, který později vystupuje s mocí – jak ve slovech, tak v činech – se zároveň v dětské důvěře opírá o svého nebeského Otce – Jemu ve všem důvěřuje. Mesiáš, který poroučí bouři na moři, ale dokáže být soucitný a jemný k utrpení člověka. Mesiáš, který povzbuzuje tisíce, ale také umí sám plakat. Ten, který hojí nemoci druhých, ale také umí přijmout něhu a péči lidí. Ten, který druhé dokáže „odzbrojit“, ale také se pro druhé nechat ukřižovat. Náš Mesiáš – zcela Boží, zcela lidský... V dětské důvěře a křehkosti je největší síla... Emmanuel – Bůh s námi! Tak velký, tak blízký... Nezbyvá, než se před jeslemi poklonit a v němém úžasu a vděčnosti říci: „Díky...!“ *otec Daniel*

Co nás čeká?

V období ledna a února jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Leden

7.-9. 1. Tříkrálová sbírka

PROSÍME KOLEDNÍKY, ABY SE PŘIHLÁSILI V SAKRISTII.

9. 1. svátek Křtu Páně – tradiční dětská besídka u jesliček v kostele v 15:00

- Plánovaný začátek přípravy dětí na 1. svaté přijímání (dle domluvy s rodiči)

Únor

5. 2. úklid Betléma

- Veletrh knih a hraček
- Sběrka Haléř svatého Petra
- Od neděle 27. 2. bude možno se zapisovat na čtení křížových cest

Duchovní hudba v Brně Zábřovicích

CHRÁM NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Pátek 24. 12. 2021 ve 24:00 h - Štědrý den – půlnoční mše sv.

Eduard MARHULA (1877-1925) - ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE KOLEDOVÁ OP. 13

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950) - VÁNOČNÍ ZPĚVY OP. 21, Č. 1

Sobota 25. 12. 2021 v 9:45 h - Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Sobota 1. 1. 2022 v 9:45 h - Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – Nový rok

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950) - ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE PŮLNOČNÍ OP. 54

Účinkují: sólisté, chrámový sbor, varhany, orchestr

Řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

LAUDATE DOMINUM, CANTATE CANTICUM NOVUM!

Ó PRAVDO

Faustyna Kowalská

Ó pravdo, ó živote trnitý,
Abych tebou prošla a zvítězila,
Je třeba o tebe, Kriste, se opřít,
Abych vždy blízko tobě byla.
Bez tebe, Kriste, bych utrpení snést
nedokázala,
Sama o sobě bych se neuměla utkat
s protivenstvími,
Sama bych se pít z tvého kalicha
neodvážila.
A však ty, Pane, jsi stále se mnou
A vedeš mě cestami tajemnými.
A začala jsem ve tvém jménu boj, já
slabé dítě.
Bojovala jsem statečně, ač někdy
bezvýsledně,
A vím, že mé úsilí vždy těšilo tě.
A vím, že jen námahu odměňuješ věčně.
Ó pravdo, ó boji zuřící lítě,
Když jsem začala boj jako rytíř
nezkušený,
Pocítila jsem, že mám rytířskou krev, ale
jsem ještě dítě,
Proto, ó Kriste, mi bylo třeba tvé pomoci
a ochrany.
Mé srdce nepoleví v námaze a boji,
Dokud mne sám z místa boje neodvoláš,
Ne kvůli odměně a květům před tebou
stojím,
Ale proto, abych v tobě navěky v míru
spočinula.

vybrala KK

Vánoce 2021

Jednou před vánočními svátky jsem se pozorně díval do novin, jejich příloh i do nejrozličnějších časopisů, sledoval jsem televizi a internet a musím uznat, že se tématu „Vánoce“ věnovaly neuvěřitelně pečlivě.

Objevil jsem, jaké dárky a za kolik jsou zrovna v kurzu, čím se dá zaručeně potěšit nebo přinejmenším nezarmoutit, jaké jsou *zcela nové* nebo naopak *neuvěřitelně staré* vánoční zvyky, a v časopisech jsem viděl množství lákavě vypadajících pokrmů a receptů na ně. Pár dnů před Štědrým dnem jsem se ráno při holení dozvěděl z hlavních rozhlasových zpráv konečně výjimečně radostnou novinu:

Zlevnili kapry!

Stále jsem čekal, že se někde objeví aspoň zmínka o vnitřním smyslu Vánoc, proč vlastně podstupujeme všechny přípravy, co se chystáme slavit...

Slova „vánoční příběh“ zadaná do internetového vyhledávače nabídnou přes šest milionů různých odkazů, anglický ekvivalent Christmas Story jich vyhledá více než dvě miliardy. Přesto je vánoční příběh jen jeden.

*Vánoce jsou dobrou,
kdy máme pochopit, prožít a oslavit,
že Bůh je láskyplný a štědrý,
že je nám blízko
a že nás obdaroval tím nejcennějším, co měl.
Přeji vám všem požehnané Vánoce.*

+ Vojtěch Cikrle

ZAHÁJENÍ KANONIZAČNÍHO ŘÍZENÍ P. MARTINA STŘEDY, SJ

Milé sestry a bratři,

Kongregace pro kauzy svatých v Římě udělila souhlas k zahájení kanonizačního řízení otce Martina Středy, kněze a řeholníka Tovaryšstva Ježíšova. Proto se na vás jako váš biskup obracím se žádostí o sdělení užitečných informací týkajících se otce Martina Středy. Zvláště vyzývám vás, kdo můžete podat svědectví o případných milostech obdržených na jeho přímluvu, nebo je vám známa nějaká překážka pro kanonizační kauzu, abyste ji sdělili do kanceláře sekretariátu (Petrov 8, 601 43 Brno) do 31. ledna 2022.

Podrobnější informace jsou v textu ediktu, který je zveřejněn na webových stránkách Biskupství brněnského www.biskupstvi.cz.

A všechny vás prosím o modlitbu, aby veškeré dění v souvislosti se zahajovaným kanonizačním řízením otce Martina Středy přineslo duchovní užitek.

Děkuji.

Váš biskup + Vojtěch Cikrle

Prožili jsme

V neděli 5. 12. do našeho kostela opět zavítal Mikuláš. Je to krásný, důstojný pán. Není vůbec pyšný, i když nosí biskupskou berlu. Dokonce je velmi sdílný, povykládal nám, jak se za života měl a že dokonce pomohl vzkřísit pár dětí. Také nás pozval do Bari na svůj hrob. Prý se tam děje mnoho zázraků. No a nakonec nás obdaroval! Bylo to skvělé. Dostali jsme něco sladkého, něco zajímavého, něco lesklého i něco hlavu lámajícího.

Děkujeme moc PG

Změna rozpisu pro úklid kostela

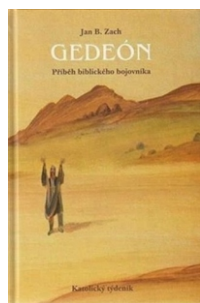
Milí farníci, protože přibyla jedna úklidová skupina, změnil se úklidový rozpis a prodloužil se cyklus střídání skupin z **5 na 6 týdnů**. Novou podobu tabulky s rozpisem najdete **na nástěnce vzadu v kostele**.

Prosíme ty z vás, kteří se úklidu neúčastní, aby se přidali k některé ze skupin. Svojí službou ve farnosti přispějete k dobré věci.

Přijďte do kostela v den a dobu uvedenou v tabulce a hlaste se u zodpovědného člověka uvedeného v řádku u příslušné skupiny. Úklid trvá přibližně hodinu nebo méně, záleží na počtu účastníků.

PŘEČTĚTE SI: Gedeón

příběh biblického bojovníka Jan B. Zach

Dramatický příběh biblického soudce Gedeón je určen čtenářům od 12 do 102 let. Můžeme ho číst jako dobrodružný western, starozákonní apokryf nebo jako podobenství o cestě člověka ke zralosti a hledání

autentického vztahu k Bohu. Zatímco mladší čtenáři ocení dobrodružné podání biblického příběhu, ty starší zaujme spíš hrdinova duchovní cesta, neboť vztah člověka k Bohu, jeho hledání i pokušení manipulovat s Ním byly stejné v době Gedeónově jako dnes.

P. Prokop Siostrzonek říká: „Přiznejme si, že při bohoslužbě nevěnujeme starozákonním čtením tolik pozornosti. Nerozumíme jim, hlavní postavy jsou nám vzdálené... A přesto – přečtěte si 11. kapitolu Listu Židům, v níž jsou nám všechny ty vzdálené postavy předkládány jako vzory víry. Oni všichni se trápili stejně jako my otázkami, zda o nás Bůh ví, zda má smysl mu světit svůj život... Proto na naší vlastní cestě víry nám může být i Gedeón užitečným průvodcem!“

Vybrala KK

Na Nový rok - Anselm Grün

Dobrý Bože, začali jsme nový rok. Zatím je neposkvrněný a neopotřebovaný. Otvírá se před námi jako něco nového.

V nové skutečnosti se zároveň vždy ukrývá zaslíbení, že se všechno v nás obnoví a že to bude lepší. První hodiny nového roku už zase odplynuly do minulosti. Tak se i to nové každou sekundou zase znovu opotřebovává. Daruj mi pozornost, abych přijímal to nové, co mi nabízíš, novým srdcem tak, aby to mohlo růst.

Obnov mé srdce, naplň svým novým Duchem mé vztahy, přátelství, partnerství a vztah ke spolupracovníkům.

Daruj nám novou šanci vydat se společně po nových cestách, aby to nové v nás mohlo růst. Požehnej tento nový rok, ať se stane rokem spásy, ve kterém se uzdraví, co je zraněné, ve kterém se zacelí, co je rozbité, a ve kterém vyrazí k novému životu to, co je ustrnulé.

vybrala KK

Zachránce, Bůh náš se zrodil

Jásot jasný slyš nocí znít:
zachránce, Bůh náš se zrodil!
Pán, jenž toužebně čeká svět,
k člověka bídě se sklonil.
Lidem, hled' z husté noční tmy
svit hvězdy předivně září.
Slávu teď Pána nad pány
chová zde Matka Máří.
Otcovo světlo ze světla
temnoty naše proniká;
žasni a věř: Bůh v člověka,
v bídu jeho se obléká.
Jezu, jen tobě buď chvála,
Bože náš z Panny zrozený,
též Otci, Duchu buď vzdána,
věčně na nebi, na zemi.

hymnus z benediktinského antifonálu vybrala KK

Střípky z Duchovních cvičení

VELEHRAD 2020 - Dobrý Otec a jeho dítě

Dnes se chceme zamyslet nad dvěma skutečně neslučitelnými póly. Obrazem milujícího Otce a hříchem. Tyto dvě věci jsou diametrálně odlišné, ale bylo by velmi nezdravé rozjímat o hříchu a nemít obraz Božího milosrdenství (Lk 15, 11–24).

Uzdravuje nás jedine přijímající láska.

Mladší syn (z podoběnství) se vymanil otcovu vlivu, ale ne z jeho lásky. Bůh čeká na každého hříšníka. Jakmile člověk jen malinko naznačí, že se chce vrátit, Bůh běží, aby pomohl překonat každou vzdálenost.

Dále v příběhu čteme: „Otec ho spatřil!“ Je lehké lhát slovem, ale těžké pohledem. Snažme se tedy zachytit v modlitbě Boží pohled, milující pohled Boha, který je dojat, pohnut tímto patřením na hříšníka. Bohu na nás záleží! Velmi záleží.

Zkusme ve světle vánočních událostí prosit o zkušenost s jemností a hloubkou Boží lásky k nám.

Otec pospíchá k synovi, zná, jak funguje hřích. Zná, jak demoluje člověka, spěchá k němu. Ne ve smyslu chvatu, stresu, ale neodkladně.

Otec svého nezdárného syna objal a políbil. Zde se ukazuje Bůh spontánní.

Syn říká otci, že se nemůže nazývat jeho dítětem.

Otec si to však nemyslí. Stejně tak z nás nedělá Boží děti bezhříšnost, svatost nebo nějaký výkon, ale Boží láska.

Otcovská láska má v sobě dva proudy, je otcovsky silná, ale také jemně mateřská.

Nyní se zkuste krátce zamyslet nad tím, jak je pro vás zakusitelná silná otcovská láska a jak jemná, něžná mateřská? Je pro tebe některou z nich obtížné vnímat?

z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG

Očeho pohádka

Proč lidé dávají pozor jeden na druhého: máma na dítě; žák na učitele?

Proč dávali pozor farizeové na Ježíše?

Proč bylo důležité, kde kdo sedí?

Co se snaží udělat dneska ti, kteří si připadají důležití?

Mezi lidmi to je srandovně, ale co kdyby se někdo chtěl vytahovat před Bohem?

Jak se chová Ježíš? Jaké má srdce?

Jeden loutkař měl doma krásné loutkové divadlo. Měl loutky hadrové, plastové i dřevěné, na provázcích, na ruku a nevím co ještě. Na podzim onemocněl a dlouho předlouho ležel v posteli.

BOŽE, MŮJ OTČE A MÁ MATKO

Bože, ty jsi můj Otec, též moje Matka.

Jsi Otec, který je mi oporou a který mi dodává odvalu žít svůj život. Víím, že za tebou mohu kdykoliv přijít, když potřebuji tvou pomoc. Otebe se mohu opřít, když cítím, že slábnu.

Jsi moje Matka. Dáváš mi bezpečí a domov. Dáváš mi pocit, že jsem na tomto světě vítán. Díváš se na mne laskavým a vlídným pohledem. Když se cítím sám, víím, že mne objímá tvá milující přítomnost a že jsem bezpečně skryt ve tvé lásce, jež mě obklopuje.

Prosím tě, aby ses mi ukázal jako Otec, až se budu cítit opuštěný a až budu na konci svých sil. Prosím tě, aby ses mi ukázal jako Matka, až se budu cítit uražený a zraněný, protože v těch chvílích potřebuji tvou mateřskou útěchu. Dej, ať zakusím, jak mě bereš do náručí.

Daruj mi svou otcovskou sílu a mateřskou něhu, abych dokázal zacházet otcovsky a mateřsky se zraněným dítětem v sobě a abych dokázal být otcem a matkou lidem, které jsi mi svěřil.

*Z knihy Anselma Grüna
Moje modlitební kniha vybrala KK*

Nemohl jezdit po světě a dělat dětem radost, jak to dělal dříve, musel jen ležet. Loutky byly rozložené v podkrovní místnosti a měly dlouho chvíli. Tak je napadlo zahrát si pohádku a pak komedii, pak cirkus a nakonec řekly: Zkusíme horor. Kouzelník mávnul hůlčičkou a objevila se velká dřevěná loutka kočky. Zavřeštěla na všechny: „Chtěli jste horor, budete ho mít.“ A sežrala plyšovou myš. Ostatní loutky se vyděsily a křičely na kouzelníka: „Rychle ji zas odčaruj.“ Jenže kočka skočila na kouzelníka, srazila ho na zem, zlomila mu jednou prackou kouzelnou hůlku a druhou mu stála na krku. Prskla na něho: „Pohni se a je po tobě.“ Pak řekla všem loutkám: „Jsem královna a budete mě oslavovat.“ – „Trpaslíci!!!“ Ale nikdo se neozval. Skočila

mezi ně, toho nejsilnějšího chytila do zubů a hodila na zed'. „Když vás volám, řeknete: Co si přejete, královno?“ A oni celí rozklepaní strachem řekli: „Co si přejete, královno?“ „Uděláte mi zlatou korunu.“ Pak zaječela: „Draku!“ Drak byl do té doby nejsilnější, a i když uměl plivat oheň, byl to starý dobrák a proti kočce byl malinký.“ Ozval se: „Co si přejete, královno?“ „Budeš má osobní stráž.“

A pak to pokračovalo: každý dostal fůru dřiny, hodně loutek skončilo ve vězení, nikdo se nesměl smát, nesměl mluvit a všichni se chodili klanět královně kočce. Jako by to nestačilo, vzpomněla si jednoho dne: „Přivedte mi princeznu Zlatovlásku, sežeru ji k obědu.“ Loutky plakaly nad nejkrásnější z princezen, drak se vzchopil a odmítl princeznu přivést.

Kočka skočila mezi loutky a začala je zlostně rozhazovat po půdě.

Chytila tlapou Zlatovlásku a... Pak se otevřely dveře a v nich stál uzdravený loutkář.

Řekl: „Co je to tu za ošklivou dřevěnou kočku? Takovou loutku si nepamatuju. Ta by se mi ani nevešla do kufru, až pojedou hrát pohádky dětem.“

Vzal ji za hlavu, odnesl si ji ke krbu a hodil ji do ohně. Připravil si scénář nové pohádky u praskání ohýnku. Loutky poskládal do kufru a odešel do světa dělat dětem radost.

Jsmo před Bohem maličci jako loutky. On nás má moc rád. Má nás tak rád, že je ochoten sám se loutkou stát. Jenže kdo se chová jako kočka, úplně to zkazí.

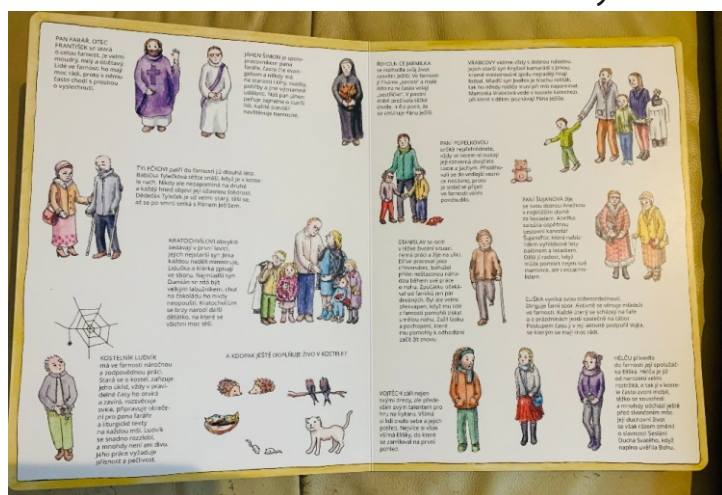
Podle našeho pana faráře LG

Živo(t) v kostele

Markéta Žižkovská, Zuzana Lančová

I u nás v kostele kolikrát dokáže být pořádně živo. K nasměrování živosti malých i větších dětí směrem k bohoslužbě a liturgii může dopomoci právě vydaná publikace *Živo(t) v kostele*, kde je na dvanácti velkoformátových obrázcích vyobrazen liturgický rok od nejmenších podrobností. Co by to však bylo za kostel bez farníků?! I jejich životní příběhy se během roku vyvíjejí. Kniha propracovanými obrázky bohatými na detaily, které se neruší, ale vzájemně doplňují, provází čtenáře od adventu po mezidobí na podzim a ukazuje, že život v kostele je pestrý a náramně bohatý. Ke knize vyšla i příručka, která vás pro slavení liturgie nejen nadchne, ale také zajistí, že vám neuteče ani jeden mikropříběh odehrávající se na stránkách této kouzelné publikace, a možná se dozvíte i něco, co vám ze slavení liturgie doposud unikalo.

Vybrala TP

Mami, dívej!

„Mami, venku sněžil!“ volá na mě pětiletý syn nadšeně. „Mami, ten sníh je ale studený! A podívej, v krmítku je sýkorka!“ „Mami, pojď, ukážu ti, co jsem objevil, postavil, udělal, dokázal.“ „Mami, buď součástí mého nového a objevuj se mnou! Mami, dívej se, dívej a žasni, kolik je toho okolo nás úžasného! Všechny ty vůně, barvy, tvary, světy a věci, kterým zatím nerozumíme. Obdivuj se, kul oči!“

...

Öprázdninách jsme se vydali do hor. Klikatou cestou jsme se vyšplhali do sedla, abychom pak prudce klesli na odpočívadlo, odkud se před námi rozprostřel dechberoucí pohled. Město ukryté v údolí, obklopené vápencovými velikány. Lesy, skály a blankytné nebe. Chtělo se mi ze vši té krásy trochu brečet. A říkala jsem si, že si ten pocit chci uchovat, napořád. Nedovolit, aby mi zevšedněl.

Za pár měsíců jsme se na to místo vrátili. Naše výlety často směřovaly přes tohle sedlo, do údolí a dál. A já se jednou přistihla, jak namísto abych se kochala výhledem, byť už lehce nakoukaným, hledím do mapy a přemýšlím nad cestou, kam se právě chystáme. Jak mi ta krása najednou připadala obyčejná. Stala se samozřejmou. Pěkná kulisa k novým akcím. Trošku jsem se sama před sebou zastyděla.

Jestliže (...) nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Jedna z rovin „bytí dítětem“ je pro mě mít oči stále otevřené a neuvyknout kráse kolem nás. Žasnout nad bezpečnou rutinou každodennosti, velebit zdánlivě samozřejmé, děkovat za maličkosti. Na běžné se dívat novými, rozzářenými očima. Nenechat se lapit do sítě objeveného a nakoukaného. Nedovolit starostem a zodpovědnosti „dospěláků“ zavalit to dítě v nás. A některé věci naopak nechat plynout, zbytečně je nepromýšlet, nekomplikovat a brát je, jak přicházejí. S dětskou bezelstností a odevzdaností důvěřovat nebeskému Otci tak, jako děti důvěřují svým rodičům.

TP

Proměny dětství – škola každodennosti

Vzpomínám si na jeden den, kdy má babička přijela do Brna, aby pohlídala mé dva chlapce, tehdy téměř tříletého a téměř jednoletého, abych mohla jít na zkoušku v doktorském programu.

„Děvucha, děcka jsou sice malá, ale oni ti vyrostou, tak budeme bojovat,“ pravila moudře babička, když jsem jí volala a prosila o pomoc.

Prababička dětí, která vypadá spíše jako babička, nastoupila do služby ve velmi deštivý den.

„Babi, já běžím,“ předala jsem štafetu už na chodbě a běžela na zkoušku z metodologie.

Zkoušku jsem s odřenými ušima a zadřenými mozkovými závity dala. Unaveně jsem se doplázila domů a v chodbě narazila na zajímavý úkaz. Boty kluků byly obaleny bahnem, které v teple začínalo zajímavě zapáchat.

„Ahoorej,“ vítala mě babička, taky docela unavená. „Toho si nevšímej, nestihla jsem to uklidit. Kluci jsou rychlejší než průjem. Než jsem se otočila, byli v bahně.“

Vůbec jsem se nezlobila, ten den by mě nerozházal ani pokoj posypaný moučkou cukrem jako sněhem. Uvařila jsem babičce čaj, a jelikož děti spaly, společně jsme si sedly ke kuchyňskému stolu: „Já když jsem je viděla, tak jsem si vzpomněla, jak jsem jenom o trochu starší než

Davča hnávala s ostatními děčkama na pastvu krávy. A ráno, to byla kosa! Po chvilce nám bylo zima. A tak, co napadlo děcka. Jakmile kráva udělala lejno, sundali jsme boty a hup do něj!“

„Cože?“ směju se a divím zároveň. „No smrdělo to, ale bylo teplo!“

„A taky si vzpomínám, jak tam s náma chodila taková divná ženská, já jsem se jí bála a asi jsem nebyla sama, protože jsme měli takovou říkanku: Jedna d'urka, dvě d'urky, nebojím se Bad'urky. Bad'urka je zlá baba, štěká pyskem jak žaba!“

„Cože??“ nevycházím z údivu a představuju si ty pole, louky, lesy a všechny ty pobíhající děti.

„No jo, děcka! Musí se vyblbnout,“ ukončí své vzpomínání babička a ještě dlouhou chvíli trvá, než se vrátí z dalek svého dětství.

Já zase přemýšlím, jestli k tomu blbnutí mají dnes děti prostor.

LG

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA - JOSEF ADÁMEK

Josef Adámek se narodil v roce 1914 ve Višňové, ale ještě před válkou se přestěhoval do Brna. Byl aktivní v katolické obdobě Sokola, v Orlu, kde spoluorganizoval slety. Za druhé světové války pak při práci ve Škodových závodech v Adamově pomáhal rozmnožovat protiněmecké letáky.

V roce 1944 si vzal svou obětavou ženu Marii, s níž měl postupně dvanáct dětí.

Koncem roku 1946 spoluzakládal Spolek přátel USA, jakýsi protipól obdobné organizace zaměřené na vztahy se Sovětským svazem. Za organizační činnost v tomto spolku jej zatkli, drželi ve vazbě a odsoudili k peněžitě pokutě.

Vydávala celá rodina

„Spolu s provinciálem dominikánů Ambrožem Svatošem se stal velkým propagátorem blažené Zdislavy a velmi se spolu zasloužili o její svatořečení,“ vzpomíná jeho syn Evžen Adámek.

„Otec pořádal zájezdy do Jablonného v Podještědí, do rodiště Zdislavy, Křižanova a další akce, aby zvýšil všeobecného povědomí o této naší české světici,“ dodává syn.

V liberálním roce 1968 spolu s Josefem Písaříkem a za podpory biskupa Trochty založil asi nejslavnější tuzemské katolické tiskařské družstvo Logos, které tisklo náboženskou literaturu.

„Jako první po II. vatikánském koncilu vytiskl můj otec Český misál pro všechny české a moravské farnosti,“ vzpomíná syn Evžen. Kromě mnoha dalších titulů měly velký význam publikace o papeži Janu Pavlu II. nebo encyklika Pavla VI. Humanae Vitae.

„Družstvo Logos zaměstnávalo asi dvacet žen v domácnosti,“ vybavuje si Evžen Adámek. „Auto jim dovezlo jednotlivé listy knih nebo brožur a ony je doma snášely, slepovaly, vlepovaly do obalů. Což naplňovalo otcovu hlavní myšlenku, aby maminky nemusely odcházet od dětí. Také my, jeho děti, jsme při návratu ze školy snášeli, lepili, rýhovali a vlepovali,“ přidává Evžen Adámek vlastní vzpomínku.

S nastupující normalizací režim družstvo Logos v roce 1971 zlikvidoval. Josef Adámek pak ještě v malé

tišnovské tiskárně vyráběl „dotisky“, tedy tituly, které ještě byly povoleny za Logosu. Mohutná činnost v pověstném bytě Adámkových na Mírovém náměstí u Kraví Hory však běžela nepřetržitě.

Duchovní otec

„Josef Adámek se snad odjakživa věnoval katolickému samizdatu, ale i dalším věcem, například chemii nebo šlechtění rostlin,“ přidává další vzpomínku Petr Pospíchal, který od dubna 1978 jako osmnáctiletý mladík spolu s Petrem Cibulkou a Liborem Chloupkem seděl ve vazbě za nahrávání nepovolených skupin.

„Shodou okolností jsem Josefa Adámka, jakož i celou jejich rodinu, v té době už dávno znal,“ říká. Chodil totiž na stejnou základní školu jako Evžen Adámek, který je dnes ředitelem Oblastní charity ve Znojmě.

„Neustále rozesílal stovky přáníček, pohlednic, různých sdělení, publikací a opravdu se celkem ničeho nebál,“ líčí Pospíchal.

Pro jeho sestru Zuzanu bylo spojení s rodinou Josefa Adámka ještě důležitější. „Stal se mým duchovním otcem a otevřel mi světy, o jejichž existenci jsem nevěděla, ale které jsem tehdy, ve svých deseti letech, velmi postrádala. Uvedl mě na cestu duchovního života. Díky Bohu za toto setkání,“ říká dnes Zuzana.

A vzpomíná i na ženu Josefa Adámka Marii. „Paní Adámková se vyznačovala mimořádnou každodenní statečností,“ skládá hold obětavé matce dvanácti dětí Zuzana. „Musela řídit celý kolos veliké rodiny prakticky. Stála tak ve stínu svého muže,“ dodává.

„Při tom všem otec organizoval u nás doma přednášky otce Stanislava Krátkého,“ vybavuje si Evžen Adámek.

„Nás děti přitom vždycky poslali na víkend ke známým, abychom uvolnili postel k přespání návštěvě. Samozřejmě nechyběly ani tajně sloužené mše svaté. Tato tajná setkání musela mít zvláštní ochranu Ducha svatého, protože v našem činžáku bylo ve třípokojovém bytě mnohdy třicet nebo čtyřicet lidí a nikdy k nám nevtrhla policie, přestože soused Ladislav Havel chodil významně venčit psa právě v době, kdy návštěvy přicházely nebo odcházely. Byl to určitě nejspokojenější pes v Brně, protože asi žádný pán nevenčil psa tak často,“ usmívá se Evžen Adámek.

V roce 1979 Josefa Adámka zatkli a tajná policie u nich doma provedla opravdovou razii. „Odvezli několik nákladních aut náboženské a jiné zakázané literatury, psací stroje a mnoho dalších důkazních materiálů,“ vybavuje si Evžen Adámek, jehož otec pak strávil čtyři měsíce ve vazbě.

„Desátého září 1979 byla násilně ukončena činnost nepovolené tiskárny v Olomouci–Radíkově, kde jsme během pěti let vydali 55 titulů náboženské literatury včetně šesti set kusů životopisu Jana Pavla II. s mnoha jeho dopisy,“ přidává svou vzpomínku Adámekův „spolupachatel“, farář bez státního souhlasu Rudolf Smahel.

Spolu pak byli odsouzeni ve velkém, takzvaném Olomouckém procesu ve dnech 28. a 29. září 1981 i s dalším „zakázaným“ farářem Františkem Líznou a s Janem Krumpholcem, Josefem Vlčkem a Janem Odstrčillem. Ke svému původně dvacetiměsíčnímu trestu odnětí svobody, který byl patrně i na nátlak veřejnosti a zahraničních rozhlasových stanic zkrácen na čtrnáct měsíců, nastoupil Josef Adámek ve svých 68 letech.

Žena a opora Marie

V roce 1985 rozeslal Josef Adámek stovky takzvaných adopčních modliteb k ochraně nenarozeného života, což vedlo i k založení stejnojmenné organizace.

O tři roky později pomáhal Augustinu Navrátilovi se slavnou peticí obsahující požadavky náboženské svobody národa. Tu podepsalo na 600 tisíc občanů.

„Nebylo by spravedlivé nevzpomenout na mou statečnou maminku, která byla tatínkovi velkou oporou ve všech jeho aktivitách,“ dodává Evžen Adámek.

„Při tom všem se starala o dvanáct dětí. Maminka se narodila na apríla a toto datum jí asi dalo do vínku neuvěřitelný smysl pro humor. Říkávala, že je matka pluku. Bez jejího bezmezného optimismu a pevné víry by každopádně nebylo možné, aby tatínek mnohé své aktivity dotáhl do zdárného konce,“ dodává její syn Evžen.

I v osmdesáti navštěvoval kolegy-disidenty

Po sametové revoluci se odsouzení z Olomouckého procesu sešli 24. srpna 1992 u Nejvyššího soudu v Praze, kde je všechny rehabilitovali. Z rukou prezidenta Václava Havla přijal Josef Adámek 28. října 1999 medaili Za zásluhy I. stupně. To ještě žila jeho žena Marie, která zemřela o rok později. Adámek ji přežil o necelý rok a půl. Zemřel 23. dubna 2002 v nedožitých 88 letech. „Změnu režimu vítal tatínek s velkým zadostiučiněním,“ vzpomínají Adámekovi synové Evžen a Josef. „Viděl, že také jeho dílo přispělo k této společenské změně. Měl velkou snahu obnovit činnost tiskárny Logos. V nových podmínkách se naskýtal obrovské možnosti. A tak začal hledat nové partnery a také peníze,“ dokresluje otcovu polistopadovou aktivitu. „Nebýt toho, že bylo tatínkovi už skoro osmdesát let, jistě by se mu to i podařilo. V té době přišly však pochopitelné zdravotní problémy, takže z toho nic nebylo,“ říká Evžen Adámek. I přes svůj vysoký věk udržoval Josef Adámek styky se svými přáteli ze samizdatu a vlakem jezdil po celé České republice. Především do Prahy ke kardinálu Tomáškovi, k budoucímu biskupovi Malému, k otci Zvěřinovi, ke Kaplanovým, do Lutopecen k Navrátilům, do Olomouce ke Krumpholcům nebo za panem Vlčkem. Tedy za lidmi, s nimiž se stýkal či s nimi spolupracoval už v disentu.

„Ohlédneme-li se za jeho životem, vidíme jen usilovnou a čínorodou práci na poli duchovního vzdělávání,“ dosvědčují oba synové Josefa Adámka.

Vybrala KK